

Μια ευχή ...

Όταν πριν από μερικά χρόνια, μας συστήθηκε η Γλύνη (μέσω μιας συναρπαστικής σειράς όπου αντιμετώπιζε το άχρονο Τοπίο σαν γυμνό ζωντανό σώμα πολλαπλών χαρακτήρων και εκφραστικών δυνατοτήτων) το φιλότεχνο κοινό γνώρισε με ενθουσιασμό και έκπληξη αυτή την ευαίσθητη και συνάμα δυνατή προσέγγιση μίας νέας, εσωτερικής αλλά και τολμηρής ιδιοσυγκρασίας.

Η Ελένη Γλύνη, της οποίας η δουλειά χαρακτηρίζονταν ανέκαθεν από εύστοχες φορμαλιστικές παραδοξότητες και έξυπνες καλλιτεχνικές αντιθέσεις (ας θυμηθούμε το πάντρεμα στιβαρού σχεδίου και απαλών χρωμάτων παλιότερα) παρουσιάζει σήμερα ένα πλέον καινούργιο στοίχημα με μια νέα ανθρωπιστική διάσταση. Αυτό το βήμα ανανέωσης στην θεματολογία μιας βασικά πνευματικής ζωγράφου την οδηγεί τώρα στην αναζήτηση της πολυτιμότητας του Giotto που λατρεύει για να παρηγορήσει τους σύγχρονους συνανθρώπους της που υποφέρουν, χάνουν, πεθαίνουν... Ο Giotto σαν νύξη τους χαρίζει μια τελευταία χαρά... Μια μόνιμη δόξα... Το «φόντο του»... Αυτή η έκθεση θα μπορούσε να είχε ονομαστεί "με φόντο τον Giotto... με φόβο τον Giotto..." αλλά η Ελένη Γλύνη είναι πολύ σεμνή και σοβαρή για αυτό... Αρκεί που τοποθετεί μέσω της ιδιαίτερης φινέτσα της μια ευάλωτη φιγούρα μέσα στο Παραμύθι μιας Μεγαλοφυΐας για να της πούμε και πάλι "Ευχαριστώ".

Μαρίνα Κανακάκη
Ιστορικός Τέχνης - Μουσειολόγος